

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 96

číslo: 6

7. února 2016

Cena: 8 Kč

Dokud nás víra nerozdělí

Soužití tří nábožensky smíšených manželských párů mapuje nový cyklus České televize **Dokud nás víra nerozdělí**. Šestidílný časoběrný seriál vysílá ČT2 od 7. února vždy v neděli po 14. hodině. Pořad připravila Tvůrčí produkční skupina náboženské tvorby Patricka Divíše z brněnského studia.

Cyklus **Dokud nás víra nerozdělí** je poměrně intimní sondou do života rodin, které jsou ovlivněny odlišnými náboženskými věroukami, tradicemi a myšlenkovými systémy. Tři manželské páry sledovala kamera celý rok. Potvrdilo se, že pokud jsou lidé ochotni dělat kompromisy a akceptovat jeden druhého, jejich soužití, i když mají každý jiné vyznání, je možné. „Novým cyklem navazujeme na úspěšný projekt **Příběhy obrácení**, který jsme vysílali před dvěma lety a ukázali v něm konkrétní příklady lidí, které jejich životní cesta přivedla k jiné víře, než kterou dosud vyznávali,“ říká kreativní producent Patrick Divíš. Tvůrci k natáčení nového cyklu přizvali Drahomíru a Jana, katoličku a evangelíka, které reakce rodin na jejich společný vztah v jeho začátku málem definitivně rozdělila. Přes všechna úskalí se snaží svým dětem zajistit přístup k oběma vírám. Druhou rodinu tvoří Vladimír a Romana. Ona je k náboženstvím velmi skeptická, naopak její partner konvertoval k judaismu. A tak u nich doma

na Vánoce nechybí vánoční stromček ani osmiramenný svícen. Poslední pár tvoří Petr a Ladislava, kteří se dlouho duchovně hledali. Ona nakonec zvolila katolickou víru, on zenový buddhismus.

Ve snaze zachovat autentičnost sáhli režiséři k oblíbenému televiznímu formátu docusoap. Samotní aktéři pořadu měli k dispozici malé kamery, na které sami zaznamenávali pro ně důležité momenty života. „Zásadní životní události rodin jsme sledovali prostřednictvím malých štábů,“ upřesňuje dramaturgyně Martina Burešová a dodává: „Důraz jsme kladli na co nejmenší ovlivňování a narušování všedních i svátečních okamžiků každé rodiny. Snažili jsme se zachytit projevy zbožnosti jednotlivců i to, jak zvládají sladit své rozdílné pohledy na svět. Ukazujeme způsob, jakým řeší případné třecí plochy, které z rozdílnosti jejich vyznání pramení. Patří sem například běžný rodinný život a výchova dětí. Stranou nezůstává ani postoj rodin obou partnerů.“

Hana Orošová, ČT

Ekumenická studentská slavnost

Tradiční, již 9. ekumenická slavnost pro děkany, pedagogy, zaměstnance a studenty teologických fakult v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů proběhla v úterý 19. ledna v kostele sv. Jana Křtitele Na Prádle na Malé Straně v Praze. Bohoslužbu slova podle formuláře Týdne modliteb za jednotu křesťanů vedli studenti jednotlivých teologických fakult. Pořadatelem byla CČSH ve spolupráci s Ekumenickou radou církví v ČR. Smyslem každoročního setkání je modlit se za jednotu a děkovat Bohu za svou křesťanskou důstojnost a poslání, jak je popsali apoštol Petr: „Vý však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu“, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.“ Letos jsme se modlili ve spojení s křesťany z Lotyšska, kteří materiály pro bohoslužbu připravili.

Martina Viktorie Kopecká

Dokud nás víra nerozdělí - portréty manželských párů

• **Vladimír Kostka a Romana Sigmundová:** Vladimír je žid - konvertita a pracuje jako lektor jazyků. Romana je sekulární (ateistka) a žije se jako účetní. V době, kdy se seznámili, měl Vladimír těsně před konverzí k judaismu. Zatímco Romana je ke všem náboženstvím celkem skeptická, Vladimír svoji víru prožívá. Děti vychovávají napůl židovsky. Na Vánoce nechybí stromček, ale slaví se i Chanuka. Každý druhý pátek bere Vladimír děti do synagogy. Romana postupně Vladimírovu svět poznala, seznámila se s jeho židovskou komunitou Bejt Simcha, s filosofií toho, co je náboženství a duchovní život. Některé věci ale zůstaly nadále tabu.

• **Petr a Ladislava Kláskovi:** On je zenovým buddhistou, ona se nechala pokřtít v katolickém kostele. Když se seznámili, oba duchovně hledali. Petr nakonec zakotvil u zenového buddhismu, konkrétně u školy Kwan Um, jejímž se stal mistrem i učitelem. Ladislava se po dobré zkušenosti s Manželskými setkáními, které pořádá křesťanská organizace YMCA, rozhodla konvertovat ke katolictví. Pracuje jako sociální pracovníce v Maltézské pomoci, kterou zřizuje Řád maltézských rytířů. Petr se v současnosti žije stavěním přírodních domů, což je práce, která souzní s jeho vírou. Zároveň je předsedou Společnosti pro mezináboženský dialog. Mají tři děti, které nechaly pokřtít a vychovávají je v duchu zenu i katolictví.

• **Drahomíra a Jan Blažkovi:** On pochází z tradiční evangelické rodiny, jeho manželka zase z tradiční katolické rodiny. A to byl od začátku největší problém jejich vztahu. Ne ani tak pro ně samotné, jako spíš pro jejich rodiny, které se s odlišností jejich konfesí těžko smířovaly. Když nastoupili do sboru v Jindřichově Hradci jako farářská rodina, chtěli sloužit oběma církvím, ale ze strany katolické církve se jim dostalo velmi chladného přijetí. Děti vychovávají tak, aby měly přístup jak ke katolické, tak evangelické víře. Drahomíra je ředitelkou občanského sdružení Otevřená okna v Jindřichově Hradci. Po několika letech se Jan rozhodl změnit povolání a stal se vojenským kaplanem. S vojáky strávil několik let na misích v Bosně, Kosovu a Afghánistánu. Je předsedou Křesťanského sdružení mladých lidí YMCA. HO

Aby o nás taky věděli

Těmito slovy končil mail jedné sestry zaměstnané v Diakonickém zařízení Domeček Trhové Sviny, ve kterém vyslovila přání, abych napsala zprávu o akcích, které proběhly nebo které se teprve chystají. O tom, jak je Domeček prospěšný a jeho dílo bohubíbe, už jsem psala několikrát, a tak bych jenom doplnila pár chybějících dílů mozaiky.

Už třetím rokem probíhá v naší zemi takzvaná potravinová sbírka, ke které se přihlásily potravinové řetězce Ahold, Globus, Kaufland, Penny, Tesco a drogerie DM. Možná jste se s nimi také setkali v místě, kde bydlíte. V celé republice se nasbíralo 236 tun trvanlivých potravin, což bylo o 63 tun více než v loňském roce. V listopadu 2015 se k této sbírce připojil i Domeček. Už několik let má v náplni své činnosti poskytování ošacení sociálně slabým lidem.

S nutností poskytnout těmto lidem – zvláště rodinám s malými dětmi – jídlo, se setkávají od začátku své terénní práce. A tak tato sbírka spadla opravdu z nebe.

Českobudějovické obchodní řetězce už byly obsazené jinými neziskovými organizacemi, nezbývalo tedy, než rozhodit síť ve vzdálenějších městech. Domečkovské fundraiserce se podařilo kontaktovat a získat pro spolupráci tábořské Tesco a Kaufland a právě tam v den sbírky dorazilo 10 dobrovolníků v čele s ředitelem Domečku Karlem Zettlem.

Pro všechny to byla užitečná zkušenost s mnoha variantami lidských charakterů. Setkali se s odmítavým postojem, ale mnohem častěji se vstřícností a štědrostí. Byli zaskočení např. tím, když k nim přijel jeden muž s plným nákupním košíkem a ne, že by jim oddělil jeho část, věnoval jim jej úplně celý. Když se sběrači večer chystali k návratu, měli velké obavy,

že se s nákladem nevejdou do aut, ale dobře to dopadlo. Vešli se i s nákladem 1817 kg potravin a pocítovali velkou vděčnost vůči Bohu, štědrým lidem i manažerkám obchodu za jejich nadšení, se kterým se do celé akce vložily.

Další zkušenost, o kterou se s vámi chci podělit, byl zážitek jedné zaměstnankyně, který měla při adventním prodeji v českobudějovickém obchodním centru Igy. Bude si sice připadat, jako bych popisovala sladkobolný americký film, ale život je někdy i takový!

Tedy bylo, nebylo, jedna sestra prodávala domečkovskou keramiku v blízkosti jezdčího schodiště, když k ní přišel jeden pán s tím, že by potřeboval dárek pro svou sedmiletou dceru. Nabízí se tak nějak samo, že v sortimentu keramiky je nejvhodnějším dárkem pro dítě hrneček.

Jenže už byly všechny vyprodané, až na jeden jediný. Prodávající tedy s omluvou v očích, že tatínek nemá možnost výběru, nesměle nabídla ten jeden jediný. A ejhle, tatínek úplně ztuhl a začal vyprávět, že před několika týdny se jejich holčička rozbrečela a nikdo nevěděl proč. A když se trochu uklidnila, uslyšeli rodiče, že před časem rozbila hrneček s medvídkem a že je jí to moc líto a že se jí po něm hrozně stýská. No a na tom úplně posledním hrnečku bez možnosti výběru byl stejný medvídek, jako byl ten oplakávaný. Je to radost udělat někomu radost!

Ještě o jedné akci jsem vám dosud nenapsala, a to o spolupráci s Divokými husami. Kdo posloucháte sobotní křesťanské vysílání v rozhlasu, víte, o čem se jedná. Nezisková organizace, která pořádá nějakou zajímavou akci za účelem získání peněz na svou činnost, se může přihlásit a požádat o finanční příspěvek. Pokud bude vybrána, dostane takovou částku, kterou se té

Pokračování na str. 3

Každý deň stretnúť človeka

Napísal slovenský básnik Ján Kostra. Kto by si v tomto povianočnom čase neprial stretnúť človeka, ktorému môže otvoriť svoje srdce. Práve teraz vari každý ocení, že je niekto k nemu vludný a dobrý. V koncentračných táborech za nacizmu láskavé slovo liečilo zranené a utýrané duše, uväznené v Treblinke, Dachau a Mauthausene. Aj tam sa rodili deti v tých strašných podmienkach a svet bol k nim krutý, nielen k ich matkám. Prišiel čas, abysme precítili aj dnes, v povianočnom čase, ich bolesť. Nesmierne utrpenie dieťaťa, ktoré sa nenarodí do takého pokoja, ako vládol v maštálke, keď na Ježiška - Božie dieťaťko dýchali aspoň tie tvory Božie: somárik, koniček a ovečka. Oni taký prepých nemali. Po úspešnom narodení sa na svet čakalo na nich vedro s mrazivou vodou a smrť. Takto o tom vypovedala zdravotná sestra z Brezinky - Birkenau. Hlboko veriacca žena - Polka telom i dušou, naplnená láskou k Bohu robila všetko aj v týchto neludských podmienkach, čo bolo potrebné pre život rodiaci sa na tento svet. No nacistickí pohlavári anjelikom nedali ani tú najmenšiu možnosť obhájiť si svoj krehký dych. A čo my dnes robíme pre život tých, ktorí sa ocitli v podobnej, nezávidenia hodnej situácii, keď je v ohrození ich život - najväčší dar nášho Stvoriteľa. To je námet na zamyslenie počas vianočných dní, ale aj po nich, keď si opäť sadáme k bohato prestretému stolu, abysme precítili zas a znova neopakovateľnú blízkosť svojich najbližších a ďakovali Bohu za nich a za čas, ktorý nám bol v tom minulom i tomto roku daný. Ved' mnohým sa to nepodarilo a čas života im bol skrátený tak ako tým det'om v koncentračných táborech. Nezabúdajme preto v roku 2016 ďakovať Hospodinu za život, ktorý môžeme prežiť v plnosti, v láske a svornosti a tiež v spoločenstve veriacich ľudí v náboženskej obci, do ktorej patríme. Prosme nášho Pána Ježiša Krista, aby nás požehnával každý deň v tomto roku. Tak, aby sme v láske slúžili Bohu i našim bližným.

Alica Klimová

Milé sestry a bratři, ráda bych vás upozornila na akci, kterou pořádá středisko husitské diakonie Domeček pod vedením bratra ředitele Karla Zettla: Ples dobré vůle 6. února od 19 h v tanečním sále KD v Trhových Svinech (předprodej vstupenek na Domečku, tel.: 386 322 545, 607 814 868). Jedná se již o 12. ročník. O toto společenské setkání je vždy velký zájem. Díky spolupráci s nadací Divoké husy je výtežek plesu zdvojnásoben a bude použit na pokrytí potřeb střediska. Keramická dílna v Domečku potřebuje novou pec, a tak se budou jistě hodit i tyto finanční prostředky. Děkuji Hospodinu za kreativnost ředitelů našich středisek při propagaci práce husitské diakonie i při získávání finančních prostředků pro jednotlivá zařízení. Pokud byste se i vy chtěli přidat a podpořit některé z našich zařízení, ráda s vámi vše vyřídím.

Hedvika Zimmermannová,
ředitelka husitské diakonie, tel.: 723 255 696

Z kazatelského plánu

Poslední neděle po zjevení

Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se směrem k jeho svatě hoře, neboť Hospodin, náš Bůh, je svatý!
ŽALM 99,9

První čtení: Exodus 34,29-35

Tužby:

2. Za dar jasného duchovního zraku, abychom viděli Boha při díle v tomto světě, modleme se k Hospodinu.
3. Za naše vysvobození ze slepoty hříchu a za následování Krista cestou slitovné a obětavé lásky k bližnímu, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti za svědectví apoštolů, kteří spatřili tvého Syna ve slávě, kterou jsi mu připravil už před založením světa. Svou milostí nás učinil jeho spoludědci, abychom ve spojení s ním dosáhli téže slávy ve tvém království! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Korintským 3,12 - 4,2

Evangelium: Lukáš 9,28-36 (37-43a)

Verš k obětování: Žalm 112,4

Verš k požehnání: Lukáš 9,35

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, osvobod' nás od nepokoje a nesvornosti, abychom v pravý čas směli spatřit tvou svatost ve tváři tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 47, 49, 85, 116, 197, 292, 293

Jak ten čas utíká!

Na začátku nového roku si člověk povzdechne, jak ten čas letí - že je zase o rok starší a Bůh ví, jak ještě dlouho bude pobývat mezi svými blízkými. Není to tak dlouho, kdy jsme slavili loňské Vánoce a letošní Nový rok a máme již víc jak měsíc roku 2016 za námi. Nic s tím ale nenaděláme, čas neúprosně běží. Diváme se na kalendář a diář, na termíny, plány, povinnosti, díváme se na rostoucí děti a vnoučata a mnozí z nás si postěžují: nemám čas, čas je prostě v dnešní hektické době nedostatkový sortiment. Staří Římané říkali: „Festina lente!“ „Pospíchej pomalu!“

Nebo také, že časy se mění a my se měníme s nimi. Den má ale stále stejných 24 hodin a s přibývajícím věkem si člověk nerad přiznává, že zdaleka toho neudělá tolik, jako když mu bylo (dosad'te si nějaké číslo) třeba 30 let. Kristovy roky - člověk je na vrcholu fyzických a duševních sil a myslí si, že mu patří celý svět. Ale čas neúprosně běží a s ním i platné fyziologické procesy: Po čtyřicítce začíná stagnace a dostávají se první příznaky stáří. Pak přijdou Abrahámoviny, bujaré oslavy velmi kulatého výročí. A čas běží - přijde šedesátka, odchod do penze, není co slavit, první nemoci: bolesti zad, slabnoucí zrak a sluch etc. Ale i stáří má příjemné stránky - radost z vnoučat, člověk se může věnovat svým koníčkům, cestovat, číst, či dokonce studovat to, na co nebyl čas, když chodil do práce. A čas všechno hojí.

Co tedy s tím časem? Jsme schopni čas nějak lépe organizovat, abychom neměli pořád pocit, že nestíháme?

Podstavec Kristova kříže na starém hřbitově

Čas je Boží dar, každá vteřina je Boží milost, protože nebeský Otec je Pánem času, který nám byl při narození vyměřen, a záleží jen na nás, jak nám darovaný a vyměřený čas využijeme - zda víme, co je významné, méně významné, či dokonce bezvýznamné, zda si dokážeme stanovit priority.

Významný je zajisté čas pro Boha, tedy pro modlitbu, pro rodinu, vztahy: manžel, manželka, děti, popřípadě

rodiče - záleží na konkrétní rodinné situaci každého z nás. Méně významný je čas pro práci, přátele, koníčky a zájmy. A téměř vše ostatní je nevýznamné. Stojí ale za to v každém případě začít u toho, který je Pánem času, avšak věnovat čas Bohu bez víry, je ztráta.

Bez Boha člověku hrozí, že dá přednost tomu, co je naléhavé, před tím, co je důležité.

Seřazení priorit v oblasti zacházení s časem potřebuje mnohdy osobní obrácení. Hospodin je milosrdný a odpouštějící a to, co mu dám, mi mnohonásobně vrátí v mnohem lepší kvalitě. I tím se projevuje jeho milosrdenství k nám, protože jemu nezáleží na našem čase, protože jemu záleží na nás.

Vzpomínám si, jak můj otec říkal: Do padesáti let je každý rok od Boha, od padesáti do šedesáti už jen každý měsíc, od šedesáti do sedmdesáti pak každý týden, od sedmdesáti do osmdesáti každý den, od osmdesáti do devadesáti každá hodina, od devadesáti do sta let každá minuta a po stovce již jen každá vteřina.

Přeji si a prosím Hospodina, aby nám všem v roce 2016 pomáhal nalézt ty správné priority, jak dobře organizovat a využívat čas, který nám ve své nekonečné milosti daroval.

Pavel Hýbl

Nad Písmem

Z RYBÁŘŮ UČEDNÍCI, Z UČEDNÍKŮ RYBÁŘI

L 5,1-11

Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajed' na hlubinu a spust'te své síť k lovu!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytily. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to učinili, zahrnuli veliké množství ryb, až se jim síť trhaly. Dali znamení svým společníkům na druhé lodi, aby jim přišli na pomoc. Oni přijeli a naplnili rybami obě lodi, že se až potápěly. Když to Šimon Petr uviděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný.“

(L 5,4-8)

Milé sestry a bratři, pokoj Kristův ať je s vámi. Příběh o povolání učedníků začíná kde jinde než na břehu Genezaretského jezera. Ježíš si k tomu vybral místo a chvíli jim nejbližší, kdy je stejně tak snadné i obtížné něco říci. Rybáři vystoupili z lodí. Toho dne nic neulovili. Ježíš osloví Šimona Petra, aby si od něj vypůjčil člun, požádá ho o pomoc, a když vše skončí a on přestane vyučovat, obrátí se k němu a řekne: „Zajed' na hlubinu a spust'te své síť k lovu!“ Šimon zná hlubiny jezera a zná i své povolání. Jestli něco umí, tak být rybářem. A právě zde, v jeho nejvladnějším přesvědčení mu Ježíš ukáže, jak je slepý. To je počátek povolání. Uvidět a přijmout svou slabost a slepotu. Zdálo by se, že se po tom všem nenajdou uši, které by chtěly něco dalšího slyšet, ale Šimon se ukáže v jiném světle. Překvapí nás, tak jako v budoucnu tolikrát, není slepý a hluchý. Je poštetilý, sebejistý, zbabělý, ale není hluchý. Umí

přiznat barvu, umí jít s kůží na trh. Jiný by se na jeho místě vypařil, nějak to zaonačil. Ale Šimon poslechne Ježíše a nepřestává se divit. Poslechne a z rybáře se stane učedník. Ví, že je slepý, zná své slabosti, a to z něj činí velkého v Pánových očích, použitelného pro věc Božího království, na rozdíl od mnohých, kteří o sobě tvrdí, že vidí, a proto zůstávají v hříchu. To slovo neplatí jen pro zákoníky a farizeje. Týká se nás všech, našeho vztahu k Bohu a našich zbožných řečí, za něž se toho tolik schová. Šimon na svou slepotu v budoucnu vícekrát zapomene, ale nikdy před ní neuteče. Je-li skálou, pak proto, že umí litovat a že je ve svém vztahu k Bohu poctivý. A o to jde, být poctivý vůči Bohu, Otcovi našemu nebeskému, to z nás činí jeho učedníky, kteří si nepletou věc Božího království s vlastním prospěchem a výhodami a jeho povolání s výlučností. Zbývá ještě učinit z učedníků rybáře a ne lecjaké, rybáře lidí. Že nepůjde o nějaký zájmový kroužek nebo elitářskou skupinu, je patrné na první pohled už z Ježíšova výběru učedníků. Jakou činnost má tedy Ježíš na mysli? Vzpomínám si dodnes, jak za námi na střední škole přišli s přihláškou do svazu mládeže. Prý je

vše dobrovolné. Záleží pouze na našem rozhodnutí. Jen kdosi pozapomněl dodat, že ti, kdo nepodepíší, ztrácí možnost dalšího studia. Zjistit pravdivost této výhrůžky se nám už nepodařilo.

Pravda je, že tehdy nikomu nezáleželo na obyčejných lidech a na tom, co si myslí, že šlo o manipulaci, o udržení moci vyvolených a výhod pro všechny, kdo přiloží ruku k dílu. Byl to jen nábor spojený s přemiemi za každý další podpis. Nejsme přeci povolání stát se rybáři lidí proto, abychom byli náboráři, sbírali podpisy a plnili matriky. Ani Ježíš nepřišel, aby si nechal sloužit. Přišel, aby přinesl chudým radostnou zvěst, zajatcům vyhlásil propuštění, slepým vrátil zrak a zdeptané propustil na svobodu. Být rybářem, to je totéž jako tahat někoho z vody.

Vracet druhým naději, když máme všeho po krk, když toneme. Představuji si, že být rybářem lidí je totéž jako mít pro druhého dobré slovo, porozumění a odvalu k odpuštění. Plnit Kristovo jediné přikázání lásky k druhému nejde bez druhého. Stojí za to si připomínat, že i nás si vytáhl a stále vytahuje. Že bez jeho lásky a oběti není odvaha ke svobodě.

Jiří Plhák

Děkuji ti, Bože, všechno od tebe máme,
jen nemáme odvalu ti patřit.
Chceme být sví a patřit jen sobě,
a zapomínáme, že jsme jedno tělo
a že jsi nás stvořil, abychom odráželi tvou lásku.
Dej at' se k tobě obrácíme
s upřímností srdce.

Aby o nás... (dokončení ze str. 1)

organizaci samotné podaří vydělat. Už v loňském roce se Domeček zapojil a přihlásil svůj „Ples Domečku“ a letos, ač s tím příliš nepočítal, byl vybrán znovu. A tak, pokud by se vám chtělo přijít do jižních Čech, konkrétně do Trhových Svinů, můžete si 6. února přijít zatancovat do příjemného prostředí nového kulturního domu. Tradiční předtančení zajistí skupina, která před

několika lety vznikla v sousedním diakonickém zařízení Nazaret Borovany, a v níž je několik nevidomých klientů. Na plesech Domečku panuje skvělá, přátelská atmosféra. Podrobnosti o této akci, ale i o všech ostatních najdete na jejich webových stránkách. Děkujeme všem příznivcům Domečku, zvláště plzeňské diecézní radě za její finanční podporu, děkujeme za vaše dary a modlitby.

Ludmila Šimonová

Ondřej Šik - život ve stínu světla

Na konci listopadu uplynulého roku jsem se v Muzeu umění a designu v Benešově zúčastnil vernisáže fotografické výstavy Ondřeje Šika. Kurátorka výstavy Julie Weissová na ni společně s příspěvní architekta Petra Kováře (Ondřejova nevlastního bratra, který je mimo jiné autorem unikátního projektu solárního Sboru Znovuzrození v Benešově) představili tvorbu jednoho z tzv. outsider art, tedy určitým způsobem zapomenutých či klasickými dějinami umění upozaděných tvůrců. V jeho fotografiích se odráží někdy až romantický pohled na venkovský život a svět, jindy nás bratr Ondřej konfrontuje s hlubším, existencionálním rozměrem pomíjivosti našeho lidského snažení. Jako ranní rosa se sami ztrácíme s východem slunce a smysl a naděje do našich životů přicházejí jen skrze Boží prozřetelnost a milost.

Pro život bratra faráře Ondřeje Šika (do roku 1946 Schücka) byly určující jeho prožitky z raného dětství a z předškolních let. Když byl 29. července 1944 v tehdejším Německém Brodě křtem přivtělen k Boží církvi, zbýval jeho otci Vojtěchu Schückovi necelý rok pozemského života. Ondřejův otec sloužil od července 1943 jako pomocný duchovní CČS(H) v Havlíčkově (Německém) Brodě. Po svém nástupu do duchovní správy se hojně věnoval zejména mládeži, renomé si získal i jako zapálený skautský vedoucí. Po vypuknutí povstání v Německém Brodě 5. května 1945 byl ustanoven členem pořádkové hlídky. Před 12. hodinou byl zasažen výstřelem jednoho z vojáků jednotek SS. Vzhledem k tomu, že mu nesměla být poskytnuta okamžitá zdravotní pomoc, po převozu do nemocnice zemřel.

V roce 1946 matka Zdenka odchází do Prahy dokončit studia na Karlově univerzitě, přerušena nacistickou okupací, a syna svěřuje do péče svých rodičů Josefa a Marie Antesových, drobných rolníků v Poličce. Ondřej prožil u starých rodičů pět šťastných let. V roce 1951 opouští poličský azyl a stěhuje se k matce, která se v roce 1949 provdala za Jaroslava Kováře, středoškolského profesora v Mladé Boleslavi. Musel odejít z prostředí starostlivých starých rodičů, z chalupy téměř pohádkové, s krávou, prasaty a kozami, ze zemědělského předměstí maloměstské Poličky, rovným nohama do dvouletkové bytovky na periferii průmyslové Mladé Boleslavi, mezi party rozjívěných kluků, kteří tomu venkovskému jelimánkovi dávali co proto. Do rodiny, do které se právě narodil jeho nevlastní bratr, benjamíněk, kolem kterého se „všechno točilo“. Právě tyto dětské prožitky prorostají Ondřejovým dalším životem a zrcadlí se i v jeho fotografiích.

Po úspěšném složení maturity v roce 1962 odchází studovat do Prahy na Vysokou školu zemědělskou, fakultu provozně ekonomickou. Hned se intenzivně zapojuje do studentského kulturního a společenského dění. Na škole spoluzkládá studentský časopis Impuls, v roce 1965 se podílí na obnově pražského majálesu, jehož králem byl zvolen Allen Ginsberg, jedna z vůdčích osobností beatnické generace. Zarostlého amerického básníka s korunou na hlavě tehdy v popředí dlouhého průvodu, směřujícího do Parku kultury a oddechu

Julia Fučíka, kde byl připraven hlavní program, doprovázeli studenti nesoucí transparent s nápisem „Ginsberg králem majáles, výraz proletářského internacionalismu“. Řada dalších vtipných a dvojsmyšlných transparentů, skandovaných hesel a alegorických vozů neočekávaně proměnila Prahu v jeden obrovský happening. Společenské a kulturní uvolnění konce šedesátých let prožívá Ondřej Šik naplno. Po absolvování zahraniční stáže ve Finsku a Švédsku (1966) a vykonání prezenční vojenské služby se vrací zpět na vysokou školu. Vstupuje do Svazu vysokoškolského studentstva, po invazi vojsk Varšavské smlouvy do Čes-

koslovenska 21. srpna 1968 se jako člen stávkového výboru posluchačů Vysoké školy zemědělské účastní listopadové studentské stávky. V roce 1969 uzavírá sňatek se spolužačkou Marií Dvořákovou a připravuje fotografie na první výstavu tvůrčí skupiny HARD FIVE, jejímž se stává členem. To již naplno probíhá tzv. normalizace. Ondřej je vyloučen z KSČ, do které vstoupil v roce 1966. Dne 21. srpna 1969 se aktivně účastní protestů proti okupaci. V centru Prahy horečně fotografuje a dokumentuje probíhající události. Na Václavském náměstí se dostává do střetu s příslušníky Veřejné bezpečnosti. Snaží se uprchnout a zachránit fotoaparát, ale je zatčen a do 7. září 1969 držen ve vazbě. Obvodní soud pro Prahu I jej nakonec 19. února 1970 odsoudí pro trestný čin ztěžování pravomoci veřejného činitele ke třem měsícům odnětí svobody s podmínečným odkladem na jeden rok. Krátce poté se jeho jméno objevuje na fakultní „vývěsní tabuli hanby“, neboť od kárné komise obdržel veřejnou důtku. Ze školy je

nakonec vyhozen, ale díky intervencím nevlastního otce, jenž Ondřejovi obětavě pomáhal již během soudního procesu, může nakonec dostudovat a v roce 1970 získává titul inženýr.

Až do roku 1985 pracuje jako agronom, mechanizátor, účetní a ekonom v několika jednotných zemědělských družstvech a státních stávkách. Po rozpadu prvního manželství se v roce 1974 znovu žení s Marií Krejčovou, se kterou vychovávají dcery Barboru (*1974) a Kláru (*1978). Celé toto období intenzivně fotografuje, organizuje setkání a dílny přátel, jeho díla se objevují na řadě výstav. Čím dál tím soustavněji se věnuje tematice mizejících venkovských staveb a motivů. Opakovaně se svými přáteli i nevlastním bratrem Petrem po vzoru Jiřího Sozanského zajíždí do mizejícího historického Mostu, dokumentuje jeho zkázu a snaží se tak promlouvat ke svědomí „normalizující se“ společnosti. V letech 1975–1984, která prožívá s rodinou na Voticku, se zintenzivňuje jeho kontakt s rodnou církví.

Rozhovory s bratrem farářem Václavem Šustrem odstartují novou etapu Ondřejova života. Po otcově vzoru se rozhoduje pro kněžskou službu. Po úspěšném absolvování zkoušek před královéhradeckou diecézní komisí přijímá v neděli 31. března 1985 v Husově sboru v Úpici z rukou bratra biskupa Jaromíra Tučka jáhenské svěcení. Jedním ze spolusvětitelů je i Václav Šustr. Kněžské službě se zcela oddá. Přestává tak fotografovat a jako farář v Úpici a ve Rtyni v Podkrkonoší usiluje o oživení duchovního života jemu svěřených náboženských obcí.

Při vzpomínce na svého otce si oživuje zásadu Bertý Mildové-Bílkové, která léta organizovala sociální práci v naší církvi: „Zesnulé uctíváme nejlépe tím, že pomáháme živým.“ V roce 1991 iniciuje založení střediska křesťanské sociální pomoci Diakonie a misie CČSH se sídlem v Úpici, jehož je ředitelem. Už v srpnu 1990 od dr. Rudolfa Horského a náboženské obce v Praze-Spořilově přebírá sociální projekt AGADO 3 – Brýle pro Afriku.

V rychlém sledu následuje celá řada dalších sociálních aktivit: sběr oděvů a obuvi, denní stacionář pro seniory a invalidy, poštovní, humanitární pomoc uprchlíkům, letní tábory, výukové programy a kurzy různého zaměření pro děti a mládež

O životě a duši Viktora Foerстера

U příležitosti 100. výročí úmrtí tvůrce duchovního umění Viktora Foerстера (1867–1915), bratra hudebního skladatele Josefa Bohuslava Foerстера a přítele a uměleckého druha Františka Bílka, napsal a vlastním nákladem v prosinci 2015 vydal Mgr. Martin Hemelík knihu o tomto pozapomenutém umělci: „Nemám již snad žádného s kým bych o věcech nebeských mluvil...“ Životní příběh a dílo zakladatele novodobého českého mozaikového umění Viktora Foerстера“. V první části knihy autor čtenáře seznamuje s životem a mozaikářským a malířským dílem Viktora Foerстера, jehož výstižně charakterizovala spisovatelka Růžena Jesenská: „Viktor Foerster byl člověk – umělec z těch, o nichž se nemluví a jež jdou tiše

NEMÁM JIŽ SNAD ŽÁDNÉHO S KÝM BYCH O VĚCÍCH NEBESKÝCH MLUVIL...
ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH A TĚŽKÉ PRÁCE NEVYKONANÉ VIKTORA FOERSTERA

svojí cestou a sázejí svá nesmrtelná díla skromně a bez nároků, jako strom se sází, a ona díla vytrvají a vykonají své poslání jako stromy, keře a květy, o nichž nikdo neví, kdo jich vysazoval, ale duše vnímavé z nich čerpají osvěžení a dojem krásy a často útěchu od Strahova k Hostýnu, od paláce k paláci zdobí zdi a kameny, rozsvěcuje jim barvy jako okřídlených snů umělec přesný, svědomitý, pokorný vyznač krásy a poeta ryzího zrna.“ Připomínám, že vůbec poprvé se podrobnější zpracování umělcova života objevilo na konferenci „Vira a umění Františka Bílka“ (stejnomený sborník vydán v roce 2012), kterou uspořádala v roce 2011 k 70. výročí umělcova úmrtí CČSH.

Druhá část knihy obsahuje výběr z Foersterovy korespondence, kterou jsme s Martinem v posledních deseti letech objevovali po českých archivech a muzeích. Nejpočetněji jsou zastoupené dopisy Františku Bílkovi, se kterým Viktor studoval v ateliéru Maxe Pirnera na pražské Akademii výtvarných umění. Později za Bílkem opakovaně přijížděl do Chýnova, kde si v roce 1901 zařídil dokonce vlastní ateliér. Tady

je malá ochutnávka z jednoho z Foersterových dopisů, který Bílkovi napsal v červenci 1892: „Jak vznešená duše člověka. Co vyššího, co krásnějšího, vznešenějšího máme? Můj drahý Františku, jak se těším, jak rád jsem, že o milostech Božských s Tebou mluvíti mohu, nemůžeš ani pochopiti. A do toho množství blažených myšlenek a pocitů, vlévá se radost z práce mé, která jest s pomocí Boží požehnávana. Jsme v údolí slzavém, však jak mnoho, jak mnoho pravím, dostává se nám útěchy. Můj drahý Františku, chtěl bych být kazatelem, často na to myslím, jak vznešený to úkol. S pomocí Pána Boha nejdobrotivějšího, s Jeho svatým požehnaním hlásati Jeho svatou víru, ten papsek věčně jasný,

bez konce a bez proměny.“ Druhý významný soubor korespondence tvoří listy s převorem augustiniánského kláštera ve Lnářích P. Aloisem Václavem Majerem a členem konventu bosých augustiniánů ve Lnářích Josefem Paterou (fráterem Josifkem).

Viktora Foerстера pojilo – obdobně jako Františka Bílka – s oběma osobnostmi blízké přátelství a ve Lnářích opakovaně pobýval a tvořil. „Jedu rád k Vám, je to u Vás jako druhý domov můj, tichý, milý, upřímný. Prosím Vás vyřídte laskavě mnoho srdečných pozdravů a díky všem milým bratříčkům, zvláště milému bratříčkovi Josefovi za jeho všechnu dobrotu,“ svěřil se v říjnu 1907 Viktor Foerster převoru Majerovi. Poutníci přicházející do Lnář mohou na průčelí klášterního kostela Nejsvětější Trojice dodnes spatřit Foersterovu mozaiku hlavy Krista, kterou pro bosé augustiniány vytvořil.

Bez mála třiastastránkovou knihu, která byla vydána v omezeném nákladu, si mohou zájemci zakoupit v prodejně Blahoslav.

Martin Jindra

ze sociálně slabých rodin, ubytovna pro bezdomovce, prádelna, vývařovna levných obědů, sociální informační a poradenská služba „Podaná ruka“, a dalo by se pokračovat. Stačí si prolistovat České zápasy z devadesátých let, kde se informace o řadě těchto aktivit

objevují. Pozemská pouť bratra faráře Ondřeje Šika se uzavřela 1. června 1997 v nedožitých třiapadesáti letech v červenokosteleckém Hospiciu Anežky České. Díky Pane, za jeho požehnaný život, naplněný prací s lidmi a pro lidi.

Martin Jindra

První soubornou výstavu kněze a fotografa Ondřeje Šika můžete zhlédnout až do 28. února v benešovském Muzeu umění a designu. Výstava mapuje životní dráhu, umělecké prostředí, z něhož vyrůstal, a jeho osobitou fotografickou tvorbu. Podrobnější anotaci výstavy a Šikovy tvorby včetně ukávek dalších fotografií přineseme v příštím čísle. red

Zprávy

V prosinci přijala v Husově sboru v Olomouci-Hodolanech svátost kněžského svěcení sestra Miroslava Běhalová.

NO v Tachově pořádala již tradičně na Hod Boží vánoční Živý betlém.

Začínali jsme tuto akci skromně a hned první rok jsme měli radost, že kostelík sv. Václava v blízkosti fary byl plný. Další rok jsme zjistili, že kapacita kostela nestačí. Proto jsme konání betléma přesunuli do klášterního kostela Máří Magdaleny, který užívá pravoslavná církev a laskavě nám jej zapůjčila. Letos se Živý betlém konal poštěstě. „Vánoční muzikanti“, kteří se poctivě scházeli k nácviu koled každý čtvrtek již od října na faře, tvoří hudební sekci a děti a dospělí se účastní jako betlémské postavy. Letos jich bylo 28 včetně malého Ježíška s mladičkou maminkou a tatínkem i hostů z partnerské náboženské obce z německého Weidenu. Máme radost, že se po počáteční nejistotě a ostychu naši příznivci již sami hlásí k aktivní účasti. Sbíрку, která vynesla 8000 korun, věnujeme, rovněž již tradičně, na účely charitativního projektu Afrika Africe, který vede bratr Phanuel Osweto z Kladna. Díky Pánu Bohu za všechny, kteří pomáhali při uskutečnění betléma, a za to, že tato událost se již stává nedílnou součástí vánočních svátků mnohých obyvatel Tachova a že se snad stala i misíí. Máte-li chuť podívat se, jak to letos probíhalo, můžete zhlédnout odkaz zde <https://youtu.be/gSeYSGqJzNA> nebo zadat do vyhledávače na youtube: Živý betlém Tachov 2015. **Zuzana Kalenská**

Vzpomínka na bratra Kotka

Dne 12. ledna k sobě Bůh povolal PhDr. Vladislava Tomáše Kotka, bylo mu 82 let. Zemřel na následky úrazu. Manžel emeritní sestry farářky ThMgr. Naděždy Kotkové, roz. Balnohové, byl historikem, velmi vzdělaným mužem, který do poslední chvíle aktivně myšlenkově podporoval dění v břevnovské náboženské obci. Jeho přínos pro CČSH tkví mj. ve znovuoživení Husova jediného vlastnoručně psaného dopisu. Tento objev byl učiněn náhodou, během dovolené manželů Kotkových v německém Annaberg-Buchholzu v 80. letech. S bratrem Tomášem jsme se rozloučili ve sboru Kněze Jana Želivského v Břevnově v pátek 22. ledna a při nedělních bohoslužbách 24. ledna 2016. Díky za vše, co zde na Zemi vykonal a věčná mu paměť!

Sandra Silná

Vzpomínka na bratra Valíčka

Dne 14. února 2016 uplynou tři roky od úmrtí bratra faráře Vla-

dimíra Valíčka, který působil v náboženských obcích České Budějovice a Husinec.

Vzpomíná rada starších a rodina

Svátky ve vyškovské NO

Posíláme pozdrav z naší náboženské obce Vyškov a „přifařených“ obcí, tj. Rousínov, Račice, Ježkovice, Ruprechtov a Švábenice. Nemáme vlastního faráře. Přece však náš administrátor Martin Kopecký z Blanska udělal všechno tak, abychom jako každý rok prožili všechny svátky. Přes své povinnosti v domovské farnosti v Blansku. Čas vánoční i novoroční. Radost z narození Pána, připravené betlémy, výzdoba i účast věřících umocnila tento čas. Procestovala jsem s bratrem farářem všechny bohoslužby v naší náboženské obci a ráda se s vámi podělím fotkami, jak jsme prožili letošní vánoční a novoroční dobu u nás. Pán vám všem žehnej. (Pozn. red.: Všechny fotografie najdete na webu církve ve fotogalerii).

Ludmila Hadačová

Za kulturou do Liberce

Liberecký rodák Filip Leubner, malíř oltářních obrazů, portrétista a štafíř 18. století, se spolupodílel na výzdobě řady kostelů a kaplí v severních a středních Čechách i v Horní Lužici. Výstava v liberecké oblastní galerii představuje práce jeho i současníků (I. Platzer, D. Martin, J. P. Molitor, ad.). Leubnerovo barokní dílo je obtížně zkoumatelné, ve státních sbírkách se vyskytuje pouze ve třech případech. Řada jeho prací je rozptýlena po venkovských kostelích, převážně v severních a středních Čechách, ale i v Německu a Polsku. Leubnerovy obrazy lze spatřit mj. v Brandýse nad Labem, Džalozsyně, Liberci, Ostritz, Rožďalovicích, Smržovce, Svěmyslicích, Zápech aj. Značná část z nich se nachází v dramaticky špatném technickém stavu či je nenávratně ztracena. K výstavě, kterou můžete zhlédnout do 28. února, je připraven bohatý doprovodný program. Více informací na www.ogl.cz. **red**

Z ekumeny

EKUMENICKÁ RADA CÍRKVÍ V ČR VYHLAŠUJE SBÍRKU

V letošním roce je Ekumenickou radou církví v ČR vyhlášena sbírka pro Středisko diakonie a misie Domeček v Trhových Svinech, které má pod patronací Církev československá husitská. Středisko Domeček pořádá dne 6. února 2016 XII. Ples dobré vůle, jehož výtěžek, spolu s financemi vybranými během sbírky v TMzJK, bude využit na nákup nového plynového kotle pro Domeček. Děkujeme všem, kteří se rozhodnou tento projekt podpořit a pomoci. Dary lze posílat do 5. února 2016 na účet Ekumenické rady církví v ČR 473 492 623/0300 pod variabilním symbolem 160118. Zpráva o vybrané částce bude zveřejněna ve 2. únorovém týdnu na webu ERC. V týdnu od 18. do 25. ledna se konaly v Praze i na jiných místech ekumenické bohoslužby. Týden modliteb byl zahájen bohoslužbou v kostele sv. Vojtěcha, pokračoval Ekumenickou studentskou slavností v kostele sv. Jana Křtitele Na Prádle a ve středu se konalo ekumenické setkání církví působících v oblasti Prahy 1 a 2 v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí.

Dle webu ERC v ČR připravila Martina V. Kopecká

NABÍDKA WORKSHOPU K NOCI KOSTELŮ PRO CÍRKVE SDRUŽENÉ V ERC

Vážení přátelé, v letošním roce nabízíme vám, kteří se podílíte na přípravě Noci kostelů, i dalším zájemcům jako podpůrnou metodickou pomoc pro přípravu nového ročníku dvoudílný praktický seminář. (...) Druhý večer proběhne 11. února 2016. V něm nabídneme odpovědi na podněty, které zaslali v rámci anket organizátoři loňského ročníku, a seznámíme vás s dalšími typy programů, které můžete využít. Po oba večery bude samozřejmě prostor i pro dotazy, diskusi, případně domluvu na další spolupráci. Obě části workshopu se uskuteční v sále Pastoračního střediska, Koleční 4, Praha 6, a to vždy od 19 hodin. Na seminář je třeba se přihlásit, a to prostřednictvím formuláře, který najdete na adrese ... (pozn. red.: detailní proklik je uveden na webu CČSH v rubrice „Nabídky“) Děkujeme a těšíme se na vás!

Zuzana Kakušková

(Arcibiskupství pražské, Pastorační středisko, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 705, e-mail: Zuzana.Kakuskova@apha.cz, www.apha.cz)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

POVOLÁNÍ RYBÁŘŮ

Najděte pět rozdílů mezi dvěma obrázky.

(Řešení z minulého čísla: Nazaretští.)

Jana Krajčířiková

Prodlouženo vyhledávací řízení

na pozici přednosty/přednostky organizačně-ekonomického odboru úřadu ústřední rady CČSH

Církev československá husitská hledá přednostu/přednostku organizačně-ekonomického odboru úřadu ústřední rady.

Kvalifikační předpoklady: VŠ vzdělání - ekonomické nebo právní; praxe, organizační schopnosti, manažerské dovednosti; členství v CČSH

Nabízíme: služební poměr v CČSH, možnost i částečného úvazku, minimálně však 0,75.

Žádost s životopisem zašlete na adresu Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 160 00 Praha 6; nebo mailem na adresu ustredni.rada@ccsh.cz Termín pro podání žádosti byl prodloužen do 15. února 2016.

Otevírá se nový prostor k setkávání a sdílení

V termínu od 25. do 27. února 2016 se na pozvání brněnské diecéze koná v Brně, v duchovním středisku Zahradka setkání mladých duchovních a laiků, kteří chtějí sdílet své názory, inovativní nápady a zkušenosti ze života a služby v naší církvi nebo jen cítí potřebu podpory a povzbuzení od podobně smýšlejících křesťanů. Jádrem setkání bude řízená i neformální diskuse. Můžete se těšit i na přednášku sociologa náboženství doc. Zdeňka Nešpora. Pozvání do panelové diskuse přijali bratr Petr Šandera, emeritní biskup brněnské diecéze, sestra farářka Anna Polcková a další hosté z ekumeny. Tématem je autenticita věřícího křesťana a jeho role v církvi a v současné společnosti. Důležitým záměrem setkání je, aby se nejednalo o jednorázovou akci, ale aby se v setkávání pokračovalo. Cílem brněnské setkání bude hledat nové cesty evangelizace a služby v dnešním moderním světě. Na přípravě setkání se podílí neformální skupinka mladých duchovních a věřících z různých diecézí CČSH. Záštitu nad setkáním převzal br. biskup J. Dovala. Organizaci setkání zajišťuje brněnská diecéze s finančním příspěvím královéhradecké diecéze, náboženské obce Praha 1-Staré Město a mládežové organizace Via Facti. Program bude probíhat od čtvrtějšího večera do sobotního odpoledne. Poplatek zahrnující stravu, ubytování i náklady na program je 300 Kč/osobu. Srdečně zveme všechny mladé, aktivní, kreativní zájemce!

Závazné přihlášky na akci přijímáme do 20. února 2016 e-mailem na adresu: kristyna.mlynkova@ccsh.cz (uveďte jméno, příjmení, telefon, NO a rok narození) a spolu s přihláškou zašlete zálohu 200 Kč na účet Via Facti: 2300371902/2010. Více informací na FB v události „Setkání mladých duchovních a aktivních laiků“. Těšíme se na vás!

red

